

„Danstereu“, et halvgentligt Nøgheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

„Danstereu“ udgaaer hver Uge en Side og 25 Cents

De forenede Stater \$1.50. Udsalgspris \$2.00

Bestilling, Betaling, Adressforandring og andet angaaende Bladet adresseres: DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

Redaktør: A. M. Andersen. Alle Brevbreve til „Danstereu“'s Indhold: Afhandlinger, Korrespondancer og Artikler af enhver Art, bedes adresseret: A. M. Andersen, Blair, Neb.

Entered at Blair Postoffice as second class matter.

Advertising Rates made known upon application.

I Tilfælde af Uregelmæssigheder ved Modtagelsen bedes man skrive til det stedlige Postkontor. Skulde det ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danstereu“'s Kontor.

Naar Paaske kommer sig til Fald, der averteres i Bladet, enten for at lade hende eller for at lade Oplysning om det averterende, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte

Under Danst Missionsselskab i Kina er der nu 451 Kirke. I Kina er der nu 62 Missioner, deraf 16 i Fung-Twang-Cheng, 15 i Kiating, 13 i Sju-Jen, 7 i Ta-Ku-Shan, 6 i Port Arthur-Dal og 5 i Kwan-Tien.

Mormoner uddives. I Sverrig har man — ligesom flere Steder i Danmark — begyndt at gribe til energiske Forholdsregler mod Mormonerne's Propaganda.

Efter Anbefaling af Lensstyreterne i Jemtland og Vesterbotten har den svenske Regering — iflg. „Svenska Morgonbladet“ — for nylig uddelt Mormonerprædikanterne Gyron Hansson, Gustaf Larsson, Amos Nielsen og Herold Cederlund.

„Politiken“ i København med sin store firkantede Interesse har igarndigt formantet Kirkekommissionen til „rejsol at styrke Befendelsesforretningerne“ af Præstefolket. Dette er, efter Bladets Mening, „den eneste Vej, der ikke fører ind i Galgen og Uklarhed, og som fører bort fra den Uredelighed, der alt for længe har raadet inden for Kirken.“

Os forekommer det, at Hævdelse af det nuværende Præstefolket fuldt saa godt vilde føre uden om Galgen og Uklarhed.

Antallet af indvandrede Kirke under Danst Missionsselskab i Indien er nu 1263. I Kina er der nu 62 Missioner, deraf 18 i Siam, 2 i Betanien, 1 i Karmel, 1 i Tabor og 1 i Madras. 15 regnes som frafaldne, deraf 13 i Siam.

I Skolerne der gaar nu 1707 Elever, deraf 367 Kristne og 1340 Hedninger og Muhammedanere. Der gaar saaledes flere Ikke-Kristne Børn i D. M. S. S. Skoler i Indien, end der findes Kristne.

Fortættelseskomiteen, som blev nedlagt paa Verdensmissionskonferencen i Edinburgh i Juni 1910, agter iflg. „Ar. Dgbl.“ fra 1. Januar 1912 at udgive en „International Review of Missions“, der skal tjene som Bindeled imellem Komiteen og Missionens Bønder i alle Lande og redigeres af Fortættelseskomiteens Sekretær J. G. Odham. Det vil udgaa kvartalsvis og koster 8 Sh. (ca. \$2) om Aaret.

Stat og Kirke i Portugal. London „Times“ Visitationssponsident har bragt i Erfaring, at det skal være den nye Regerings Henkast til foretage en Revision af den provisoriske Regerings Adfæltelsesdekret.

Det er saaledes Meningen at opheve Tilladelsen for gejstlige til at gifte sig, hvilket anes for stridende med den katolske Moral. Dermed bortfalder saa ogsaa Statens paaagatte Forpligtelse til Pensionering af de gejstlige Enten.

Endvidere vil Præster og Munke atter faa Tilladelse til at færdes i Gaderne i Ornat. Inden den saaledes reviderede Lov træder i Kraft, vil den blive forelagt Deputeretkammeret, naar det træder sammen den 15. November.

Vi protesterer!

I „Den danske Pioneer“ af 28. Sept. forekommer under Overskriften „Dogmer“ en Redaktionsartikel angaaende Arboe-Nasmusen-Sagen, hvori blandt andet følgende Pasjus forekommer: „Men de er alle (:) de, der har skrevet imod Pasi. Arboe-Nasmusen) enige om, at Menigheden maa opdrages til Trofasthed mod Hædrenes Tro, Barnetroen.“

Ja Barnetroen — Der var engang, da vi alle opjattede Vorherre som saadan en pæn ældre, ærverdigg Herre omkring de 65, med hvide Anebelstærter og langt hængende Hagestæg. Paa en vidunderlig men dog fattelig Maade brugte han en Sky til Værelstøj og Jorden til Stammel, eller ogsaa gjorde han Aftenpapireture i Jordens Lande, ligesom Høveden og Præsten. Omkring ham hvædede Englene som store hvide Dugle med Barnetroen.

Dg Jesubarnet. Alle kendte det lille nyfødte Barn, der sprællede i Kribben, medens Jomfrumoderen paa Trods af alle Værelstregler sad oprejst ved dets Side. Tre gamle Herrer saa nægstrug for Kribben og en stor Salvpapirsstjerne blinkede paa Nathimlen udenfor. Jomfruhjelen voldte ikke mange Tvivl, naar det først stod klart, at enten Engle eller Storke eller Jomfrumoderen bragte alle Smaabørn.

Saaledes skriver altjaa „D. d. V.“ om „Hædrenes Tro, Barnetroen.“ Her er intet at disputere eller ræsonere om, og derfor har vi simpelthen skrevet ovenover: „Vi protesterer.“

Om „Pioneerens“ Redaktør ingen Brug har for Kristendom, om han vil være vantro, det er hans egen Sag. Det bebrejder vi ham ikke, — vi beklager det kun for hans Skyld. Men naar han skriver om „Barnetroen“, „Hædrenes Tro“, som ovenfor anført og udpræder saadan infam Vatterliggørelse af det bedste, vi og vort Folk fik i Arv, saa vækkes der Harmen i vort Indre, og vi protesterer imod, at lig foragter for Hædrenes Tro, Barnetroen, udredes blandt vort Folk i dette Land.

I vor Betragtning vejer det saare lidt, hvad „D. d. V.“ mener, i Forhold til, hvad Danmarks Bispeper og Præster — og Lægfolk vel at mærke — mener.

Pioneerens Redaktion har ved sin Frækhed og Gudsbejptelse ligesom latterliggjort sig selv i alle rettaenkende Landsmænds Sjæle. Artiklen viser helt igennem, at Fortættelsen skriver om Ting, som han aldrig for Alvor har befattet sig med. Til Slutning skrives om Dogmerne: „Thi naar det ene kirkelige Dogme efter det andet er bleven forsløjet eller forandret, fordi det ikke stemmede med Udviklingen, hvorfor skal saa de (:) Arboe-Nasmusen og Tøfleren (Atho) fordommes, fordi de prøver paa at underkaste de tilbageværende den samme Proces. Drøftelse, Kritik, Underhandling og Kompromis er hele den moderne Religionsudviklings Karakter.“

Det fremgaar af Artiklen, at Fortættelsen ved „kirkelige Dogmer“ ihvert Fald bl. a. fortaar Leddene i den apostoliske Trosbekendelses anden Artikel. Intet røber i højere Grad end denne Slutning, hvor ukendt Fortættelsen er med de Ting, han udtaler sig om. Leddene i Menighedens gamle Trosbekendelse hviler paa historiske Kendsgerninger, og skunt Mennester uden for Kirken til forskellige Tider har angrebet dem, saa er de aldrig bleven hverken „forkastet“ eller „forandret“.

Dg Angrebene paa dem fra enkelte Mænd inden for Kirken skal heller aldrig faa Magt til at forandre dem. Det, „D. d. V.“ behager at kalde Dogmer, hører til den Klippegrund, hvorpaa Guds Menighed er bygget, og hvormed Menighedens Gode og Herre, vor Herre Jesus Kristus, ligger: „Paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Dødsrigets Porte skal ikke faa Overhaand over den.“

For øvrigt Respekt for „Dogmerne“. De er menneskelige Formuleringer af Guds aabenbarede Sandheder, og de vil holde Stand saa langt og saa længe, som de stemmer med Guds Ord, med Bibelen.

„Økonomi“

Økonomi er et godt Ord. Det hus, hvormed der kan siges: her gaar intet til Spilde hverken Tid, Penge eller Kræfter — vil aldrig komme til at lide stor Mangel. Det samme kan siges om enhver Forretning. Men det ikke ogsaa gælder for et Kirkesamfund?

Nu, det er ikke min Mening at sige, der har været skiftet hverken med Penge eller Kræfter. Dog ved at læse enkelte Stuffer i „Danstereu“ angaaende Missionen paa Ny Zealand og Australien kommer man til at spørge: Er det Økonomi? Pastor J. M. Hansen mener, at vi har baade Mænd og Penge. Maa-til!

Har vi Penge, hvorfor kan vi saa ikke faa vore Udgifter og Indtægter til at dække hinanden, saa vi ikke altid behøver at stifte Gæld? Vi skal helst ikke jubilere lige straks. Nej, vi har absolut ikke Penge. At private Folk har dem, vil ikke sige, at Samfundet har dem.

Pastor Hansen synes ogsaa at mene, at vi har Mændene — i hvert Fald er Mangelen ikke stor. Hvorfor saa de mange levde Præstefald? Vi har mindst iøv ledige Stald, maaske flere. Disse Stald er maaske ikke af de største; men vort Folk har ofte netop i de mindre Stald baaret store Vyrder. Skulde der ikke tages Hensyn til dem? Den eneste „Chance“, disse Menigheder har, er at falde Præst fra en anden Menighed eller vente, til vi faar flere Studenter uddannet. Er det saaledes, at vi har brugbare Kræfter, som ikke er i Arbejde, saa maa der være Mangel paa Økonomi et eller andet Sted. Jeg var ogsaa med til at tage Beslutning angaaende Missionen paa nævnte Steder. Det var et pinligt Øjeblik — det gjorde ondt. Jeg kan godt forstaa Pastor Hansen paa dette Punkt; men mon det er det eneste Sted, det gør ondt? Læs Referatet fra Atlantic Kreds' Generalsamfund. Tre ledige Missionsspladser — gør det ikke ondt? Hjem skal tage Arbejdet op paa disse Steder?

I Philadelphia blev der en Gang samlet Penge til et Foramlingshus. En Slags Skole blev planlagt. Siden har vi vist ikke haft Præst hofiddende der, om vi i det hele taget har noget der. Er det Økonomi? Vilde det ikke være bedre at lade andre Kirkesamfund gøre, hvad de kan baade i Australien og andre Steder, hvor vi praktisk intet kan alligevel? Gud er dog ikke Fortyrrelsens Gud. Men vi ikke trænger til mere Økonomi med Hensyn til vore Kræfter og maaske ogsaa med Hensyn til vore Penge? North Western N. A. had for nogle Aar siden, at der skulde holdes bedre Hus med „Anapenaalene“ ud over hele Linien. En Ulykkelig, som løb op til flere tusinde Dollars om Aaret. Hermed være ikke sagt, at der skulde hverken med Penge eller Kræfter; men bliver de altid anvendt paa de mest frugtbare Marker? Skal vi med de samme Kræfter og Midler blive ved at tage nyt Arbejde op, saa forekommer det mig, at vi lige saa godt kunde lægge Arbejdet ned i een af Kredse. Eller til Eft. det halve af Nebraska eller Iowa Kreds — noget radikalt maaske — men har vi faaet hele Verden som Missionssamar, saa lige saa godt ofrene den ene Del som den anden. Saa kunde vi da blive helt, hvad nu kun vi er halvt om halvt: En rejssende Præstestand.

Noget bør der vist gøres saaledes, at vi faar flere Kræfter eller faar Kræfterne bedre anvendt og flere Midler. Men det er umuligt at finde en mere tilfredsstillende Metode at faa Penge ind paa end den nuværende?

Økonomi er et godt Ord. Det hus, hvormed der kan siges: her gaar intet til Spilde hverken Tid, Penge eller Kræfter — vil aldrig komme til at lide stor Mangel. Det samme kan siges om enhver Forretning. Men det ikke ogsaa gælder for et Kirkesamfund?

Nu, det er ikke min Mening at sige, der har været skiftet hverken med Penge eller Kræfter. Dog ved at læse enkelte Stuffer i „Danstereu“ angaaende Missionen paa Ny Zealand og Australien kommer man til at spørge: Er det Økonomi? Pastor J. M. Hansen mener, at vi har baade Mænd og Penge. Maa-til!

Har vi Penge, hvorfor kan vi saa ikke faa vore Udgifter og Indtægter til at dække hinanden, saa vi ikke altid behøver at stifte Gæld? Vi skal helst ikke jubilere lige straks. Nej, vi har absolut ikke Penge. At private Folk har dem, vil ikke sige, at Samfundet har dem.

Pastor Hansen synes ogsaa at mene, at vi har Mændene — i hvert Fald er Mangelen ikke stor. Hvorfor saa de mange levde Præstefald? Vi har mindst iøv ledige Stald, maaske flere. Disse Stald er maaske ikke af de største; men vort Folk har ofte netop i de mindre Stald baaret store Vyrder. Skulde der ikke tages Hensyn til dem? Den eneste „Chance“, disse Menigheder har, er at falde Præst fra en anden Menighed eller vente, til vi faar flere Studenter uddannet. Er det saaledes, at vi har brugbare Kræfter, som ikke er i Arbejde, saa maa der være Mangel paa Økonomi et eller andet Sted. Jeg var ogsaa med til at tage Beslutning angaaende Missionen paa nævnte Steder. Det var et pinligt Øjeblik — det gjorde ondt. Jeg kan godt forstaa Pastor Hansen paa dette Punkt; men mon det er det eneste Sted, det gør ondt? Læs Referatet fra Atlantic Kreds' Generalsamfund. Tre ledige Missionsspladser — gør det ikke ondt? Hjem skal tage Arbejdet op paa disse Steder?

Økonomi er et godt Ord. Det hus, hvormed der kan siges: her gaar intet til Spilde hverken Tid, Penge eller Kræfter — vil aldrig komme til at lide stor Mangel. Det samme kan siges om enhver Forretning. Men det ikke ogsaa gælder for et Kirkesamfund?

Brev fra Japan.

Nr. 27. Fra Karnizawa

Karnizawa er rimeligvis ikke paa noget Verdenskort i Europa eller Amerika, og dog er det ved at blive til en af de betydeligste Landsbyer i Japan. Selv blandt de største Landsbyer finder man ikke Plads til den.

Den ligger omtrent 90 (engelsk) Mil Nordvest for Tokyo. For at naa den maa man paa den sidste Strækning af ca. 5 (engelsk) Mil passere 26 Tunneller. Banelinien har 3 Stinner, idet der er en Vidterkinne med en tredobbel Landdrække for selvbrændende Landhjul paa Lokomotiverne. Men naar man faar ud ved Stationen, saa er man ogsaa næsten 3,300 Fod over Havet.

Klimaet er næsten som i Danmark — dog skal man aldrig gaa ud uden Paraply, mens Solen skinner. Vilde Blomster som hjemme i Danmark, blandede med en Del tropiske, vokser i den opplyste Frodiged alle Begge. At finde et halvt Hundrede forskellige Slags i Løbet af en Times Tid er ikke vanskeligt.

Skunt højt over Havet er man dog i en Dal, der er helt omgivet af temmelig høje Bjerge. Mod Vest ligger det højeste, Nama, der er 8,100 Fod over Havsladen, det er et „levende“ Bjerg, der sender sin Aande i Form af tykke Røg- eller Dampstyer flere Tusinde Fod op i Luften. Undertiden har den stemme „Døpdytninger“; selv 32 Mil borte har man ofte hørt Afereg, og skunt vi her i Karnizawa er en halv Snees Mil borte fra dens varme Rund, har den dog lagt omtrent en Tiendedel Tomme af Ase over det hele i de sidste Par Maaneder.

Undertiden er der mere substantielle Ting end Røg, Damp og Ase; sidste Vinter udlagde den en Rængde Sten — en enkelt var 36 Fod i Diameter — for 3 Ugers Tid siden gjorde den noget lignende, og en Missionær samt flere Japanere blev baaret ned som Lig og nogle flere som haardt faarede.

I Kawaii har der været Hundreder, som er gaaet op til Krateret hvert Aar, uden at der har været noget Ulykkestilfælde. Sidste Vinter var der dog flere Japanere, som blev dræbt, og nu kom denne nye Ulykke, men Folk vedbliver at bejstige det.

Det ligger nær at antage, at hele den store Karnizawa Dal er intet andet end et udbrændt Krater, og at Nama er det eneste Lufful, der er bleven tilbage i den gamle Kraterland. Vi har et udbrændt Krater til her i Japan, der er endnu større.

Det er dog hverken for Skønheden, det uhyggelige Fortid eller de mærkelige Naturformationer at Karnizawa er ved at blive saa betydelig. For knapt 30 Aar siden kom en Engellmand op over Bjergene for indse imellem dem at finde et Sted, hvor han kunde gemme sine tabte Kræfter og undgaa Stettens brændende Sommerføl. Han „fandt“ Karnizawa.

Nu for nylig, da han døde, rejste Landsbyfolkene en stor Mindesten for ham, fordi han havde vist en Rængde andre Ublændige Veje herop (de betalte dog ikke selv Stetten — hvorfor skulde de? Ublændingernes Stat blev blot forshjet lidet). Der er nu 160 Huse, som er bygget af Ublændinger, og Antallet gæser hvert Aar; mange af dem er saa store at der er 2—3 Familier

i dem. Tre udenlandske og en Del japanske Hoteller huser en Del, saa der er i alt over 1,000 her hver Sommer.

De fleste kommer fra Japan, mange fra Korea, og en Del fra Kina; af og til er der en fra Indien eller Burma og endelig er der en Del besøgende fra England og Amerika. Grundene? Den første er at undgaa Stettens Hede, der er omtrent utaalelig for en Ublænding, selv om han intet bestiller, men dræbende for en, der vilde prøve at udføre noget Arbejde. Men det kunde man jo nok gøre andre Steder, Japan har mange Vjerge, hvor man nok kunde leve behageligt og vindstærkt. Der har ogsaa været flere Steder, hvor Missionærer tidligere samlede, men de har lidt efter lidt tabt Ruven for Karnizawa.

At klimaet er bedre her end noget andet Sted i Japan har været en Grund, men ved at der er saa mange Missionærer her, er det en Selvfølge, at physiske Kræfter er ikke det eneste Udbytte man faar af et Ophold her.

Når for dem, der lever ene blandt Japanerne igennem er den selskabelige Side af stor Betydning. Man kommer ikke alene til en veltalende Koloni, men til en, man ikke let finder Mage til i Vesten: her er Musikere, Forfattere, Digtere, Professorer, Redaktører, teologiske og filosofiske Doktorer, alfaopathske, homøopathske og osteopathske Læger, her er Autodidakter og universitetslærere, her er Mænd, der er modnede i Livets Skole, hvem det er godt at gæste, og her er unge entusiasiske Mænd med et Utal af Planer og et saa smittende Mod, at man gribes og vaarvirket; her er Mænd med dyb teologisk Indsigt i Skriftens Hemmeligheder, og her er Mænd, der fortaar at bruge den gamle Bog som en Sonde til at prøve Hjertet, som en Hammer til at udsenderne det, der ikke er i Overensstemmelse med den, og som et Lys, der leder, løfter og lyser en fremad og opad. Men ensformigt er det ikke: her er ogsaa Agnostikere og Nationalister; her er moderne Teologer og Repræsentanter for den ufejbarligste Bibelkritik, her er de stiveste Høfirkemænd saa vel som Pressens Hær „Officerer“, her er Repræsentanter for Melvic og her er andre, der forantaler Friluftsteater.

I national Henseende er der ogsaa Variation nok; ved en Vernefest blev der sunget og deklameret paa Kinesisk, Hawaiiisk, Japansk, Engelsk, Fransk, Tysk og Dansk. Desuden var der Repræsentanter fra Norge, Sverrig, Spanien og Mexico, men ikke smaa nok til at være Deltagere.

Den episkopale Kirke fra England, Canada og Amerika har bygget sit eget Kapel; alle de andre evangeliske Samfund har bygget et stort Hus, der bruges som Fælleskirke, og i det er der Gudstjenester, Forhandlingsmøder, Bønsmøder, Foredrag, Musikfester, Selligørelsesmøder, Vækkelsesmøder for Japanere (af hvem der ogsaa kommer mange hvert Aar.).

Mødernes Antal er saa stort, at ingen kan naa at komme med til dem alle. Skal der holdes særlige Møder er det nødvendigt at bestille Sufet et Aar i Forvejen; af den Grund bygges der i Aar et andet og mindre Kapel til samme Brug. Desuden bruges en hel Del private Sufet til Nabolags- eller Distriktsmøder for Fællesskab og Vibeftudium.

Den Vedydning Karnizawa har for den legemlig og aandelig trætte Missionær er uberegnelig. Ofte har der været store Skuffelser — baade udre og indre — saa Modet er borte og Haabet vækket. Men her kommer man sammen med andre, med hvem man kan veckle Erfaringer; man faar Lys over Vanskelighederne, opdager nye Muligheder, faar videre Udsyn, vinder dybere Indsigt, saa man drages nærmere til Herren, Arbejdslysten vaagner og længtes man en Gang efter, at Sommeren skulde komme, saa længe man nu efter, at Sommeren kan faa Ende, saa man kan tage fat igen med de nye Kræfter og de nye Ideer.

Der tabs en Del ved at skulle borte fra sin Arbejdsmarkt et Par Maanedes af Aaret, men naar man nu ikke kan arbejde alligevel, saa er det dog en uberegnelig Bølgeløse, at man kan rejse til et Sted som Karnizawa. Der indvendes vist nok til at oppeje Tabet. Man undgaa Faren ved at blive til en Maaske, der arbejder rutinemæssigt, men uden Mand og Liv; man undgaa Faren for at jaguere; der er Løjlighed til at læse, studere og have Omgang med sine Medmennesker. Jeg er længere fra at tro paa Enhed end nogen Sunde, men der er en Ting, der fojres her i Karnizawa, og det er Enighed til Trods for alle Forskelligheder. Vegen skalde og ujemmelig Strid undgaaes gennem Aaret ved, at man lærer at kende hinanden her om Sommeren. Vi mærker, at der hos den første Del dog er en indre Enhed, der sammenbinder mere end alle Forskellene adskiller. Og heri kan man vist læge Grundene til, at man i de senere Aar har været i Stand til at kunne sætte en Del Foretagender i Gang, der længe har været paa Krævede, men mere end nogen enkelt Mission kunde paatage sig.

I de senere Aar har der været mange, der er kommen hertil i den bestemte Hensigt at holde Foredrag eller særlige Møder for Missionærer. I forrige Uge kom Prof. David Starr Jordan fra Island Standsford Universitet i Kalifornien for at holde et Par Foredrag om Fredssagen. Melvic har gerne en Repræsentant her, der holder en Række Møder hvert Aar. I Aar var det Missionær Goforth fra Kina, der har været til saa megen Bølgeløse baade i Kina og Manchuriet saa vel som i sit Hjemland, Canada. Fortættelsen af „Sortklippe“, „Himmellobben“ etc. etc er hans Maaskefæmmerat. Han holdt ca. 30 Møder i to Uger. Hans Budskab var af en tredobbel Natur; først opmuntrende: hvor store Ting Herren havde gjort paa de forskellige Steder i de senere Aar; dernæst underiggende: hvad er der i dit Hjerte, der hindrer Gud i at bruge dig saadan? og endelig formanende: bortkast det, der hindrer, lad Herren raade, saa du kan blive til Bølgeløse. I For som Dr. W. B. White fra Bibelkolen i New York; han vakte Kærlighed til grundig Vibeftudium hos mange, selv hos nogle af dem, der var ved at tro, at Viben var lidt for gammel til det højt oplyste og grundig videnskabelige 20. Aarhundrede. I Aar kom han igen; desværre var han syg og ude af Stand til at arbejde som i For, men han gav Skyld til Vibeftudium, der vist til næste Aar vil udgøre en af de bedste Sider ved Livet her i Karnizawa og ligeledes til udtraakt Vibeftudium blandt Japanerne. Men saa var hans Broder med, og det Bølgeløse skal vi Missionærer nok mindes nogle Dage. Broderen, John Campbell White, har selv været Missionær (i Indien) i 10 Aar (W. B. White var der ogsaa et Par Aar), nu er han Leder for Raqmandsbevægelsen i Amerika. Da jeg efter hans Snike referede alle hans Møder — der oftest havde Form af Forhandlingsmøder — for at han selv kunde have de udtales til Aar i sit fristlig Form afstjert jeg en Del for „Japan Evangelist“ (Septemhernummeret); nu kom jeg til at tænke paa, at det maaske kunde være godt, om de saaledes opamlende Smuler kom videre omkring, de vil vist kunne vække Eftertanke paa mere end een Maade. I de følgende Breve skal jeg altfaa prøve paa at gengive noget af det vigtigste af, hvad der blev sagt ved disse Møder. Med hjertelig Hilsen til alle „Dk.“ Læere. Eder's Ublænding. J. M. T. Wint her.

Den episkopale Kirke fra England, Canada og Amerika har bygget sit eget Kapel; alle de andre evangeliske Samfund har bygget et stort Hus, der bruges som Fælleskirke, og i det er der Gudstjenester, Forhandlingsmøder, Bønsmøder, Foredrag, Musikfester, Selligørelsesmøder, Vækkelsesmøder for Japanere (af hvem der ogsaa kommer mange hvert Aar.).

Mødernes Antal er saa stort, at ingen kan naa at komme med til dem alle. Skal der holdes særlige Møder er det nødvendigt at bestille Sufet et Aar i Forvejen; af den Grund bygges der i Aar et andet og mindre Kapel til samme Brug. Desuden bruges en hel Del private Sufet til Nabolags- eller Distriktsmøder for Fællesskab og Vibeftudium.

Den Vedydning Karnizawa har for den legemlig og aandelig trætte Missionær er uberegnelig. Ofte har der været store Skuffelser — baade udre og indre — saa Modet er borte og Haabet vækket. Men her kommer man sammen med andre, med hvem man kan veckle Erfaringer; man faar Lys over Vanskelighederne, opdager nye Muligheder, faar videre Udsyn, vinder dybere Indsigt, saa man drages nærmere til Herren, Arbejdslysten vaagner og længtes man en Gang efter, at Sommeren skulde komme, saa længe man nu efter, at Sommeren kan faa Ende, saa man kan tage fat igen med de nye Kræfter og de nye Ideer.

Der tabs en Del ved at skulle borte fra sin Arbejdsmarkt et Par Maanedes af Aaret, men naar man nu ikke kan arbejde alligevel, saa er det dog en uberegnelig Bølgeløse, at man kan rejse til et Sted som Karnizawa. Der indvendes vist nok til at oppeje Tabet. Man undgaa Faren ved at blive til en Maaske, der arbejder rutinemæssigt, men uden Mand og Liv; man undgaa Faren for at jaguere; der er Løjlighed til at læse, studere og have Omgang med sine Medmennesker. Jeg er længere fra at tro paa Enhed end nogen Sunde, men der er en Ting, der fojres her i Karnizawa, og det er Enighed til Trods for alle Forskelligheder. Vegen skalde og ujemmelig Strid undgaaes gennem Aaret ved, at man lærer at kende hinanden her om Sommeren. Vi mærker, at der hos den første Del dog er en indre Enhed, der sammenbinder mere end alle Forskellene adskiller. Og heri kan man vist læge Grundene til, at man i de senere Aar har været i Stand til at kunne sætte en Del Foretagender i Gang, der længe har været paa Krævede, men mere end nogen enkelt Mission kunde paatage sig.

I de senere Aar har der været mange, der er kommen hertil i den bestemte Hensigt at holde Foredrag eller særlige Møder for Missionærer. I forrige Uge kom Prof. David Starr Jordan fra Island Standsford Universitet i Kalifornien for at holde et Par Foredrag om Fredssagen. Melvic har gerne en Repræsentant her, der holder en Række Møder hvert Aar. I Aar var det Missionær Goforth fra Kina, der har været til saa megen Bølgeløse baade i Kina og Manchuriet saa vel som i sit Hjemland, Canada. Fortættelsen af „Sortklippe“, „Himmellobben“ etc. etc er hans Maaskefæmmerat. Han holdt ca. 30 Møder i to Uger. Hans Budskab var af en tredobbel Natur; først opmuntrende: hvor store Ting Herren havde gjort paa de forskellige Steder i de senere Aar; dernæst underiggende: hvad er der i dit Hjerte, der hindrer Gud i at bruge dig saadan? og endelig formanende: bortkast det, der hindrer, lad Herren raade, saa du kan blive til Bølgeløse. I For som Dr. W. B. White fra Bibelkolen i New York; han vakte Kærlighed til grundig Vibeftudium hos mange, selv hos nogle af dem, der var ved at tro, at Viben var lidt for gammel til det højt oplyste og grundig videnskabelige 20. Aarhundrede. I Aar kom han igen; desværre var han syg og ude af Stand til at arbejde som i For, men han gav Skyld til Vibeftudium, der vist til næste Aar vil udgøre en af de bedste Sider ved Livet her i Karnizawa og ligeledes til udtraakt Vibeftudium blandt Japanerne. Men saa var hans Broder med, og det Bølgeløse skal vi Missionærer nok mindes nogle Dage. Broderen, John Campbell White, har selv været Missionær (i Indien) i 10 Aar (W. B. White var der ogsaa et Par Aar), nu er han Leder for Raqmandsbevægelsen i Amerika. Da jeg efter hans Snike referede alle hans Møder — der oftest havde Form af Forhandlingsmøder — for at han selv kunde have de udtales til Aar i sit fristlig Form afstjert jeg en Del for „Japan Evangelist“ (Septemhernummeret); nu kom jeg til at tænke paa, at det maaske kunde være godt, om de saaledes opamlende Smuler kom videre omkring, de vil vist kunne vække Eftertanke paa mere end een Maade. I de følgende Breve skal jeg altfaa prøve paa at gengive noget af det vigtigste af, hvad der blev sagt ved disse Møder. Med hjertelig Hilsen til alle „Dk.“ Læere. Eder's Ublænding. J. M. T. Wint her.

Den episkopale Kirke fra England, Canada og Amerika har bygget sit eget Kapel; alle de andre evangeliske Samfund har bygget et stort Hus, der bruges som Fælleskirke, og i det er der Gudstjenester, Forhandlingsmøder, Bønsmøder, Foredrag, Musikfester, Selligørelsesmøder, Vækkelsesmøder for Japanere (af hvem der ogsaa kommer mange hvert Aar.).

Mødernes Antal er saa stort, at ingen kan naa at komme med til dem alle. Skal der holdes særlige Møder er det nødvendigt at bestille Sufet et Aar i Forvejen; af den Grund bygges der i Aar et andet og mindre Kapel til samme Brug. Desuden bruges en hel Del private Sufet til Nabolags- eller Distriktsmøder for Fællesskab og Vibeftudium.

Den Vedydning Karnizawa har for den legemlig og aandelig trætte Missionær er uberegnelig. Ofte har der været store Skuffelser — baade udre og indre — saa Modet er borte og Haabet vækket. Men her kommer man sammen med andre, med hvem man kan veckle Erfaringer; man faar Lys over Vanskelighederne, opdager nye Muligheder, faar videre Udsyn, vinder dybere Indsigt, saa man drages nærmere til Herren, Arbejdslysten vaagner og længtes man en Gang efter, at Sommeren skulde komme, saa længe man nu efter, at Sommeren kan faa Ende, saa man kan tage fat igen med de nye Kræfter og de nye Ideer.

Der tabs en Del ved at skulle borte fra sin Arbejdsmarkt et Par Maanedes af Aaret, men naar man nu ikke kan arbejde alligevel, saa er det dog en uberegnelig Bølgeløse, at man kan rejse til et Sted som Karnizawa. Der indvendes vist nok til at oppeje Tabet. Man undgaa Faren ved at blive til en Maaske, der arbejder rutinemæssigt, men uden Mand og Liv; man undgaa Faren for at jaguere; der er Løjlighed til at læse, studere og have Omgang med sine Medmennesker. Jeg er længere fra at tro paa Enhed end nogen Sunde, men der er en Ting, der fojres her i Karnizawa, og det er Enighed til Trods for alle Forskelligheder. Vegen skalde og ujemmelig Strid undgaaes gennem Aaret ved, at man lærer at kende hinanden her om Sommeren. Vi mærker, at der hos den første Del dog er en indre Enhed, der sammenbinder mere end alle Forskellene adskiller. Og heri kan man vist læge Grundene til, at man i de senere Aar har været i Stand til at kunne sætte en Del Foretagender i Gang, der længe har været paa Krævede, men mere end nogen enkelt Mission kunde paatage sig.

I de senere Aar har der været mange, der er kommen hertil i den bestemte Hensigt at holde Foredrag eller særlige Møder for Missionærer. I forrige Uge kom Prof. David Starr Jordan fra Island Standsford Universitet i Kalifornien for at holde et Par Foredrag om Fredssagen. Melvic har gerne en Repræsentant her, der holder en Række Møder hvert Aar. I Aar var det Missionær Goforth fra Kina, der har været til saa megen Bølgeløse baade i Kina og Manchuriet saa vel som i sit Hjemland, Canada. Fortættelsen af „Sortklippe“, „Himmellobben“ etc. etc er hans Maaskefæmmerat. Han holdt ca. 30 Møder i to Uger. Hans Budskab var af en tredobbel Natur; først opmuntrende: hvor store Ting Herren havde gjort paa de forskellige Steder i de senere Aar; dernæst underiggende: hvad er der i dit Hjerte, der hindrer Gud i at bruge dig saadan? og endelig formanende: bortkast det, der hindrer, lad Herren raade, saa du kan blive til Bølgeløse. I For som Dr. W. B. White fra Bibelkolen i New York; han vakte Kærlighed til grundig Vibeftudium hos mange, selv hos nogle af dem, der var ved at tro, at Viben var lidt for gammel til det højt oplyste og grundig videnskabelige 20. Aarhundrede. I Aar kom han igen; desværre var han syg og ude af Stand til at arbejde som i For, men han gav Skyld til Vibeftudium, der vist til næste Aar vil udgøre en af de bedste Sider ved Livet her i Karnizawa og ligeledes til udtraakt Vibeftudium blandt Japanerne. Men saa var hans Broder med, og det Bølgeløse skal vi Missionærer nok mindes nogle Dage. Broderen, John Campbell White, har selv været Missionær (i Indien) i 10 Aar (W. B. White var der ogsaa et Par Aar), nu er han Leder for Raqmandsbevægelsen i Amerika. Da jeg efter hans Snike referede alle hans Møder — der oftest havde Form af Forhandlingsmøder — for at han selv kunde have de udtales til Aar i sit fristlig Form afstjert jeg en Del for „Japan Evangelist“ (Septemhernummeret); nu kom jeg til at tænke paa, at det maaske kunde være godt, om de saaledes opamlende Smuler kom videre omkring, de vil vist kunne vække Eftertanke paa mere end een Maade. I de følgende Breve skal jeg altfaa prøve paa at gengive noget af det vigtigste af, hvad der blev sagt ved disse Møder. Med hjertelig Hilsen til alle „Dk.“ Læere. Eder's Ublænding. J. M. T. Wint her.

Den episkopale Kirke fra England, Canada og Amerika har bygget sit eget Kapel; alle de andre evangeliske Samfund har bygget et stort Hus, der bruges som Fælleskirke, og i det er der Gudstjenester, Forhandlingsmøder, Bønsmøder, Foredrag, Musikfester, Selligørelsesmøder, Vækkelsesmøder for Japanere (af hvem der ogsaa kommer mange hvert Aar.).

Mødernes Antal er saa stort, at ingen kan naa at komme med til dem alle. Skal der holdes særlige Møder er det nødvendigt at bestille Sufet et Aar i Forvejen; af den Grund bygges der i Aar et andet og mindre Kapel til samme Brug